

Sygn. akt V KO 65/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie rozpoznania zażalenia złożonego

przez **U. C.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w K.

z dnia 6 marca 2020 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie

o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 września 2020 r.

inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt II Kp (...),

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wystąpił z inicjatywą przekazania innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania zażalenia złożonego przez U. C. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. z dnia 6 marca 2020 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 258 § 1 k.k., polegający na braniu udziału na obszarze działania Sądu Okręgowego w Z. i Prokuratury Okręgowej w Z. oraz w innych miejscowościach województwa (...) przez sędziów i prokuratorów w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw na szkodę skarżącej, wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.). W

związku z kierowaniem przez U. C. zarzutów m. in. wobec sędziów sądu właściwego, aktualizuje się przesłanka z art. 37 k.p.k., uzasadniająca przekazanie sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, które w niniejszej sprawie wymaga uniknięcia jakichkolwiek sugestii, że postępowanie odwoławcze będzie prowadzone w sposób nieobiektywny. Sąd występujący wspomniał, że sprawa z zawiadomienia U. C. była już dwukrotnie przekazana przez Sąd Najwyższy, który podzielił stanowisko o istnieniu podstawy z art. 37 k.p.k. Obecnie zachodzi analogiczna sytuacja. Wskazał nadto, że pozostawienie zażalenia do rozpoznania w Sądzie właściwym miejscowo wiązało się będzie ze składaniem przez sędziów wniosków w trybie art. 42 k.p.k., co o ile nie umożliwi w konsekwencji przeprowadzenie postępowania odwoławczego przed tym sądem, to z pewnością go istotnie utrudni.

Powyższy postulat okazał się zasadny. Mając na uwadze wyjątkowy charakter uregulowania zawartego w art. 37 k.p.k., stwierdzić należało, że zaprezentowane w wystąpieniu okoliczności uzasadniały zastosowanie *in concreto* tego przepisu. Stanowiły one realną podstawę do przyjęcia, że w odbiorze zewnętrznym mogłoby utrwalić się przekonanie, choćby mylne, o braku warunków do obiektywnego procedowania przez Sąd Okręgowy w Z..

Czynności procesowe podjęte w sprawie PO I Ds. (...) prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w K. dotyczyły zarzutów kierowanych przez U. C. m. in. wobec sędziów Sądu właściwego miejscowo. Przekonuje to zatem, że rozpoznanie przez tenże Sąd środka odwoławczego od postanowienia prokuratora odmawiającego wszczęcia w tej materii postępowania mogłoby rodzić obawę o negatywny odbiór wydanego orzeczenia. O zasadności decyzji oskarżyciela publicznego mieliby bowiem decydować sędziowie, których dotyczą formułowane przez skarżącą zarzuty. W tych realiach pozostawienie rozpoznania zażalenia w gestii Sądu Okręgowego w Z. mogłoby skutkować narażeniem prestiżu wymiaru sprawiedliwości, dlatego też, podzielając przytoczone przez Sąd Okręgowy w Z. orzecznictwo, zasadnym było jego przekazanie innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Okręgowemu w P..

